

Citate din predica:
„Trei feluri de credincioși”
(de W. M. Branham)
Prima parte

Krefeld, 21.05.1982
Ewald Frank

Laudă și mulțumire Domnului pentru acest privilegiu pe care-l avem să fim aici ca să ascultăm Cuvântul Său scump. Noi am auzit din nou despre dragostea lui Dumnezeu și aceasta nu pentru prima sau a doua oară, ci, în mod sigur, am mai auzit-o deseori. Noi ne punem întrebarea dacă aceste cuvinte au devenit adevărate în noi, în viața noastră, dacă ele sunt realitate, dacă noi le vedem, dacă și alții le văd. Dar nu numai ucenicul lui Isus sau Isus, ci și Pavel, în capitolul dragostei, pe care l-a pus între cele două capitole ale darurilor, respectiv între capitolele din 1 Corinteni 12 și 14 este 1 Corinteni 13, capitolul dragostei dumnezeiești. Și aici, în versetul 4 scrie: *„Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate: dragostea nu pizmuiește; dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândește la rău, nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr, acoperă totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul. Dragostea nu va pieri niciodată”*.

Noi am auzit deseori că tot ce a început se va sfârși, tot ce are un început va avea și un sfârșit, însă ceea ce nu a început niciodată, nu se va sfârși niciodată. Noi știm că dragostea este natura lui Dumnezeu. Dumnezeu este dragoste. Dumnezeu nu numai că are dragoste, ci El este dragoste. Aceasta este firea Lui. Dumnezeu este dragoste și cine este născut din Dumnezeu îi iubește și pe toți aceia care sunt născuți din Dumnezeu. Noi toți am citit: cine-L poate iubi pe Dumnezeu, pe care nu l-a văzut, dacă pe fratele său pe care Dumnezeu l-a iubit, nu-l poate iubi? De fapt, este clar, este așa de simplu și de clar ca tabla înmulțirii. Nu trebuie să fii prea deștept ca să socotești că, de fiecare dată Cuvântul lui Dumnezeu are dreptate. Fiecare Cuvânt al lui

Dumnezeu este adevărul absolut și va veni o zi când nu vom putea trece nici la dreapta, nici la stânga, ci Dumnezeu se va pune în fața noastră.

Aici, în 1 Corinteni 13.13, este spus așa de minunat: „*Acum dar rămân acestea trei: credința, nădejdea și dragostea; dar cea mai mare dintre ele este dragostea*”. Prin urmare, Dumnezeu să ne dăruiască har, nu doar să auzim despre aceste lucruri, să cântăm sau să predicăm, ci într-adevăr, să le avem în realitate. Și Dumnezeu ne dăruiește tot ceea ce avem nevoie.

Astăzi continuăm cu predica „Trei feluri de credincioși”. Este o predică ciudată, și fratele Branham recunoaște personal că va fi un lucru nou pentru ascultători ca să trateze o astfel de temă - și totuși așa este.

Să mai citim, scurt, câteva versete din Scriptură înainte de a începe să citim din predică. Începem cu Ioan 16.4: „*V-am spus aceste lucruri, pentru ca, atunci când le va veni ceasul să se împlinescă, să vă aduceți aminte că vi le-am spus*”. „Gândiți-vă că Eu v-am spus dinainte, că atunci când va veni ceasul împlinirii voi să știți și să vă aduceți aminte că Eu v-am spus dinainte.” Nu se întâmplă nimic din ceea ce Domnul nu ar fi spus dinainte prin gura prorocilor, prin gura Lui însuși, sau prin gura apostolilor. El a vorbit până în timpul nostru.

Capitolul credinței este în Evrei, dar înainte aș dori să citesc din Romani 10.6-11: „*Pe când iată cum vorbește neprihănirea, pe care o dă credința: „Să nu zici în inima ta: „Cine se va sui în cer?” (Să coboare adică pe Hristos din cer). Sau: „Cine se va coborî în Adânc?” (Să scoale adică pe Hristos din morți). Ce zice ea deci? (ce spune Scriptura) „Cuvântul este aproape de tine: în gura ta și în inima ta.” Și cuvântul acesta este cuvântul credinței, pe care-l propovăduim noi. Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Hristos ca Domn, și dacă crezi din inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit. Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea, și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire, după cum zice Scriptura: „Oricine crede în El, nu va fi dat de rușine*”. Până aici acest cuvânt scump și prețios.

Citesc din Psalmul 68, psalm pe care l-am citit miercuri seara, și apoi din Psalmul 69 câteva versete. Nu sunt pregătit, dar aici subliniez îndeosebi acest verset: „*Oricine se încrede în El, nu va fi dat*

de rușine". Și apoi Psalmul 69.6: „*Să nu rămână de rușine, din pricina mea, cei ce nădăjduiesc în Tine, Doamne, Dumnezeu al oștirilor! Să nu roșescă de rușine, din pricina mea, cei ce Te caută, Dumnezeu al lui Israel*". Nu dorim să intrăm mai adânc în aceste cuvinte. Ele au fost inspirate de Duhul Sfânt și au fost adresate credincioșilor, pentru ca ei să fie zidiți prin Cuvântul credinței, în credință, să fie întăriți și să poată înainta.

Evrei 11 este capitolul credinței. Noi putem să-l denumim astfel. Aici este scris despre credință și este ciudat că credința nu are de-a face numai cu semne și minuni, ci și cu descoperirea, cu primirea Cuvântului lui Dumnezeu, cu ascultarea și înfăptuirea a ceea ce a poruncit Dumnezeu. Cum a putut dovedi Noe credința lui? Prin faptul că el a făcut **tot** ceea ce i-a spus Dumnezeu să facă și, prin aceasta, el a arătat credința sa lumii care era în necredință. Nu au fost semne mari și minuni, (au fost și acestea), dar Dumnezeu face cu fiecare ce vrea. A fost doar un singur Noe, a fost doar un singur Moise, un singur Avraam, un singur Pavel, un singur Petru; niciodată, niciunul nu l-a imitat pe celălalt. Toți au avut o chemare originală de la Dumnezeu.

Aici, în Evrei 11, este scris: „*Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd. Pentru că prin aceasta, cei din vechime au căpătat o bună mărturie. Prin credință pricepem că lumea a fost făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu, așa că tot ce se vede n-a fost făcut din lucruri care se văd*". Toți aceia care nu cred, nici nu o pot recunoaște. Ei caută o altă cale, dar nu există o altă cale, ei caută explicații, dar nu există nici explicații. Și dacă toți acești oameni, cu toate explicațiile lor, sunt la capăt, atunci ei, la sfârșit nu cred ceea ce au spus, deoarece rebusul nu a fost rezolvat, și nimeni nu poate să spună de unde vine viața.

„*Prin credință a adus Abel lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain. Prin ea a căpătat el mărturia că este neprihănit.*” Totul s-a petrecut prin credință. Prin credință Enoh a fost răpit. Apoi înaintează și merge mai departe cu credința: „*Prin credință..., prin credință..., prin credință... Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți lui Dumnezeu*". Acești oameni cu care a vorbit Dumnezeu nu au avut o credință generală, ci o credință directă, care i-a adus, pe ei personal, în

legătură cu Dumnezeu care le-a vorbit. Exact așa este cu toți copiii lui Dumnezeu, până în ziua de astăzi. Noi nu avem o credință generală, ci avem credința care a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna.

Aici, în versetul 8, este scris: „*Prin credință Avraam, când a fost chemat să plece într-un loc, pe care avea să-l ia ca moștenire, a ascultat și a plecat fără să știe unde se duce*”, prin credință. El nu a făcut o minune, ci a crezut ceea ce Dumnezeu i-a spus și s-a pus pe drum. El nu a spus: „O, Dumnezeule, fă asta sau fă cealaltă!”, ci a făcut ceea ce i-a spus Dumnezeu să facă. Noi tot timpul inversăm lucrurile; așa sunt eu, cel puțin. În loc să facem, credincioși, prin ascultare, ceea ce a spus Domnul, dorim să-I spunem Domnului: „Doamne fă aceea, fă cealaltă și atunci totul va fi mai bine”, și așa mai departe. Procedăm ca și cum El nu ar ști ce ar fi mai bine. Taina credinței nu constă în aceea ca noi să-I spunem lui Dumnezeu ce trebuie să facă, ci noi să facem ce ne-a spus Dumnezeu să facem. În aceasta constă taina credinței. Și dacă noi am înțeles-o și am fost cuprinși de acest lucru, atunci ne este de ajutor odată pentru totdeauna.

Atunci noi știm că Dumnezeu ne-a vorbit cu un singur scop, și anume pentru ca noi să ajungem la credința în El. Dumnezeu nu ne-a vorbit pentru ca noi să devenim mai deștepți decât suntem sau ca să știm mai mult decât am știut înainte, ci ca prin Cuvântul Lui să primim în inima noastră credință în El. Acesta este scopul vorbirii lui Dumnezeu. De aceea Pavel a scris: „Credința vine din predică și predica vine din Cuvântul lui Dumnezeu. Și cum să creadă ei, fără ca cineva să le fi predicat înainte?”

Deci, să reținem bine! În acest capitol al credinței, din Evrei 11, sunt aduse exemple diferite; este un cuprins al credinței. Indiferent în ce situație ne aflăm, cine suntem, undeva este ceva care este pentru tine și pentru mine, care-ți vorbește ție și mie și se referă la tine și la mine, și aceasta Dumnezeu dorește s-o facă prin predică în seara aceasta. El dorește ca să fixeze și să fundamenteze credința noastră în El și în Cuvântul Său, căci noi suntem zidiți în această temelie a credinței.

În această predică dorim să intrăm puțin, și poate că reluăm primele pagini. Predica este numită: „**Trei feluri de credincioși**”. Aș dori să citesc o parte a rugăciunii: „În seara aceasta venim iarăși ca un

popor nevoiaș, Doamne, căci avem nevoie de Tine tot timpul. (Nu am cântat noi în cântare: „Am nevoie de Tine tot timpul?” Căci noi avem nevoie de Tine tot timpul.) Noi știm că acesta va fi strigătul nostru atâta timp cât trăim pe pământ, căci noi suntem într-o luptă. (Aceasta au cântat-o cântăreții: noi ne aflăm într-o luptă și știm că Isus este Biruitorul de pe Golgota, că El are biruința pentru toți aceia care au fost mântuiți pe Golgota, și prin El, noi vom fi biruitori.) Lupta este înverșunată și Tu ne-ai spus dinainte că dușmanul va fi ca un leu care răcnește. El este liber printre oameni și-l putem vedea pretutindeni ca pe un leu care răcnește și înghite tot ce poate, pentru că știe că timpul lui este foarte scurt. Dar noi avem un Tată care are grijă de micuții Lui, și noi ne refugiem la Tine în această seară cu toate problemele noastre, Doamne. Noi Te rugăm ca Tu să le împlinești.” Noi observăm că fratele Branham a făcut această rugăciune Domnului cu o inimă mișcată.

Acum citesc din Ioan 6.60-71: *„Mulți din ucenicii Lui, după ce au auzit aceste cuvinte, au zis: „Vorbirea aceasta este prea de tot: cine poate s-o suferi?” Isus, care știa în Sine că ucenicii Săi cârteau împotriva vorbirii acesteia, le-a zis: „Vorbirea aceasta este pentru voi o pricină de poticnire? Dar dacă ați vedea pe Fiul Omului suindu-Se unde era mai înainte?”... „Duhul este acela care dă viață, carnea nu folosește la nimic. Cuvintele pe care le-am spus Eu, sunt Duh și viață. Dar sunt unii din voi care nu cred.” Căci Isus știa de la început cine erau cei ce nu cred, și cine era cel ce avea să-L vândă. Și a adăugat: „Tocmai de aceea v-am spus că nimeni nu poate să vină la Mine, dacă nu i-a fost dat de Tatăl Meu.”*

Mai întâi acest text, până aici. Și știți ce este scris în versetul următor? *„Din clipa aceea, mulți din ucenicii Lui s-au întors înapoi și nu mai umblau cu El. Atunci Isus a zis celor doisprezece: „Voi nu vreți să vă duceți?” „Doamne”, i-a răspuns Simon Petru; „la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veșnice. Și noi am crezut, și am ajuns la cunoștința că Tu ești Hristosul, Sfântul lui Dumnezeu.” Isus le-a răspuns: „Nu v-am ales Eu pe voi cei doisprezece? Și totuși unul din voi este un drac.” Vorbea despre Iuda, fiul lui Simon Iscarioteanul, căci el avea să-L vândă: el, unul din cei doisprezece.”* Este unul dintre cele mai triste versete din toată Sfânta Scriptură. Dacă ar fi fost cineva mai îndepărtat, un străin dintre păgâni, cineva, un oricine, atunci sigur

am fi putut să înțelegem.

Mai departe este scris: „Dacă ar trebui să dau un nume temei din seara aceasta, atunci doresc să vorbesc despre **Trei feluri de credincioși**. De multe ori am zis: „Eu cred că în după masa aceasta voi vorbi despre acest subiect, despre ceea ce suntem noi”. Așa mă gândeam eu.

Întâi sunt credincioșii, apoi credincioșii prefăcuți și necredincioșii. Aceasta este o temă deosebită, dar, la fel de sigur cum stăm noi aici în această seară, grupurile acestea s-au adunat întotdeauna împreună. Oriunde se adună oamenii, găsim aceste grupuri; ele au existat dintotdeauna și probabil că le vom găsi, până la venirea Domnului.

Eu doresc ca în seara aceasta, în timp ce vorbesc despre aceste grupuri, să ne cercetăm și să vedem din care grup facem parte noi. Gândiți-vă, eu vorbesc aici acestei adunări, unde oamenii din seara aceasta sunt iarăși înghesuiți între pereți și coridoare, dar eu vorbesc și celor din întreaga lume. Aceste benzi ajung în diferite părți ale lumii. Este o slujbă care se ocupă cu distribuirea benzilor.

Acum doresc să vorbesc despre cele trei feluri de credincioși. Gândiți-vă, este vorba de credincioși. Tema mea tratează credincioșii. Unul este un credincios autentic, celălalt un credincios prefăcut și ultimul este un necredincios.” Deci, cele trei grupuri vor fi atinse în această predică. Poate că putem ajunge să citim din câteva locuri despre primele două grupuri, iar despre al treilea grup, dacă Dumnezeu îngăduie, vom vorbi mâine, înainte de masă.

„Primul grup despre care dorim să vorbim, sunt credincioșii, eu cred că ei trebuie să fie primii, căci sunt cei care cred cu adevărat. Deci, întâi vorbim de credincioșii autentici. Credința vine din predică, prin ascultarea Cuvântului lui Dumnezeu, care este Hristos - credincioșii.”

Mai înainte ne-a fost spus ca în această seară, în timp ce eu voi vorbi despre cele trei grupuri, noi să nu ne gândim la alții, ci să ne cercetăm personal, să ne cercetăm pe noi înșine ca să vedem unde ne aflăm și cărei categorii de oameni îi aparținem. Căci timpul este serios, și la ce ne-ar ajuta dacă am ști cărei categorii îi aparțin toți ceilalți, însă noi nu am ști cui aparținem? La ce ne ajută pe noi? Dorim să lăsăm toate la o parte și, înaintea lui Dumnezeu, în fața Lui, să ne cercetăm fiecare personal.

Aici în predică este scris mai departe: „Voi puteți să-l vedeți pe cel rău cum intră pe scenă. Puteți observa cum apare înșelătorul în piesă, pentru a duce în eroare. Dar mai puteți vedea și Adunarea, care va fi răpită, și care se pregătește. Este o scenă puternică. Voi puteți vedea cum prezența lui Dumnezeu lucrează și dovedește această scenă, care este spusă dinainte în Biblie și o face să se împlinească”. Eu nu am știut că o astfel de propoziție este scrisă în această predică. Când am citit din Evanghelia lui Ioan: „Dacă acest lucru se întâmplă, atunci să vă gândiți că Eu vi l-am spus dinainte”. Aici ne este spus: „gândiți-vă, că este spus dinainte în Biblie și acum se petrece”. Noi suntem părtași planului de mântuire și totul decurge după Planul lui Dumnezeu de la început până la sfârșit. Citim mai departe: „Ce timp este acesta în care trăim! Este cel mai minunat timp. Oamenii din toate epocile l-au așteptat. Toți prorocii au tânjit să vadă acest ceas, dar ei nu au avut acest privilegiu”. Aceste cuvinte ne aduc aminte de ceea ce Domnul nostru a spus în Matei 13.17: *„Adevărat vă spun că, mulți proroci și oameni neprihăniți au dorit să vadă lucrurile pe care le vedeți voi, și nu le-au văzut; și să audă lucrurile pe care le auziți voi, și nu le-au auzit“*. Este un privilegiu să trăiești în acest timp. Este un privilegiu să auzi Cuvântul lui Dumnezeu pentru acest timp. Este un privilegiu dacă poți vedea cum Cuvântul descoperit se împlinește și lucrează prin credință. Este un mai mare privilegiu că noi putem sta sub răsunetul acestui Cuvânt proaspăt descoperit pentru acest timp. Și, încurajându-mă personal, doresc să spun: să nu mai fie niciun necredincios, să nu mai fie niciun fățarnic, niciunul să nu mai rămână. Acest Cuvânt puternic al lui Dumnezeu să ne facă niște credincioși adevărați prin harul Dumnezeului nostru.

Citim mai departe: „Deci, acesta a fost un credincios, căci el a văzut și a crezut. „Noi suntem convinși pe deplin că Tu ești Hristosul, Mesia, Cuvântul lui Dumnezeu pentru timpul acesta și noi o credem.” Vedeți, acesta a fost un credincios adevărat”. Câteodată lipsește puțin legătura, dar voi aveți predica acasă și o puteți citi.

Credincioșii adevărați din timpul lui Isus nu l-au împotrivit, ci au crezut din inimă în El și au exprimat-o: „Tu ești Hristos, Fiul lui Dumnezeu”, sau „Împăratul Israelului” sau oricum ar fi sunat formularea lor. Ei au recunoscut pe Mesia al lor, căci El a venit în timpul acela conform Cuvântului scris. Și de aceea avem aici

observația: adevărații credincioși **au fost convinși pe deplin** că Hristos a fost Mesia, Cuvântul devenit trup. Aceasta nimeni nu le-o putea lua. Și aici, în această predică, este o listă întregă de credincioși, respectiv este vorba de Noe, de Daniel, de David și de alți oameni pe care Dumnezeu i-a folosit într-un mod deosebit și i-a binecuvântat.

Aici este scris mai departe: „David a spus: „Tu mă întâmpini pe mine cu o sabie, sulită și armură; tu mă întâmpini în numele filistenilor, dar eu te întâmpin fără sabie, sulită și armură în Numele Domnului, Dumnezeul lui Israel!”

Ce s-a petrecut atunci în David? El a fost un binecuvântat al Domnului. Credința în Dumnezeu a fost adânc ancorată în inima lui, încât a știut exact că nu i se va întâmpla nimic, și că Dumnezeu care se poate îngriji de o vrabie, va fi și cu el. Aceasta a fost credința lui. Nu a fost o convorbire, nu a fost o predică, a fost credința lui.

Mai departe: „Acuma o aveți. Acesta este un credincios adevărat. Aceasta este Fortăreața lui. Acesta este Indicatorul lui. Acesta este Scutul lui. Aceasta este Pavăza lui. Amin! Aceasta să fie Pavăza Adunării. Aceasta este Pavăza fiecărui credincios. Indiferent ce se întâmplă, indiferent ce spune lumea, Pavăza voastră este Domnul, Dumnezeul lui Israel. Asta este. „Numele lui Isus Hristos este un turn tare; cei dreپți se refugiază acolo și sunt în siguranță”. Aceasta este Protecția noastră: Isus Hristos”.

În credință, noi ne uităm la El. Dacă bărbații legământului vechi s-au putut încrede în Dumnezeu, cum ar trebui să fie cu noi, în noul legământ? Cu toate lucrurile pe care le-am auzit, le-am văzut și le-am primit, cum trebuie să fie credința noastră în Dumnezeu, în Cuvântul Său, în puterea Lui? Să crească într-o măsură așa de mare încât noi să putem crede din toată inima că toate lucrurile sunt cu putință chiar dacă unele lucruri ne par imposibile.

Citat: „Acesta este motivul pentru care eu cred că, atunci când Mireasa aleasă, care este scrisă în Cartea Vieții, este chemată afară, va veni un vâjâit din cer care va aduce un asemenea botez al Duhului Sfânt în Mireasă încât, prin lucrarea de har a răpirii, Ea va fi luată de pe pământ. Dumnezeu a făgăduit-o”.

Dumnezeu a făgăduit două lucruri și anume, că El ne va binecuvânta și ne va lua în slava Lui. El a făgăduit că ne va chema afară, și ne va scoate afară. Noi vom avea totul la timpul potrivit. Să nu

ne facem nicio grijă. Aceasta nu înseamnă ca noi să ne culcăm pe-o ureche că totul se va întâmpla de la sine. Atunci nu se va întâmpla nimic și noi vom adormi. Dar dacă noi suntem treji, ne rugăm și credem Cuvântul lui Dumnezeu, atunci nu trebuie să ne temem de prea multe lucruri.

Noi am citit în cuvântul de la început și am auzit că: *„În dragoste nu este frică; ci dragostea desăvârșită izgonește frica; pentru că frica are cu ea pedeapsa”*, și Scriptura spune în Isaia 53: *„Pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți”*. Dacă noi credem că pedeapsa noastră a fost pusă peste El, atunci nu mai este nicio pedeapsă care ne va lovi cândva, și de aceea, nu trebuie să mai fie nicio teamă, ci noi să avem o încredere totală în Dumnezeu și în Cuvântul Său.

Aici este scris mai departe: *„Există un cer și există un Isus Hristos cu adevărat, care va veni în chip trupesc să-Și primească Adunarea și Mireasa Lui. Indiferent cât de veche pare istorisirea, ea mai este încă adevărată. Dumnezeu a spus așa și credincioșii Lui așa cred”*. Nu este un lucru minunat? Nu spun necredincioșii sau nu gândesc ei așa: *„O, povestea aceasta veche?”* Dar istoria aceasta veche este adevărată și este tot nouă. Ea a copleșit pe toți credincioșii, a fost nădejdea vie și puterea care i-a purtat prin toate greutățile, pentru că ei au știut că Dumnezeu va ține sus Cuvântul Său.

Dacă și credincioșii din Vechiul Testament s-au odihnit în El, cu cât mai mult ne putem odihni noi în El, după ce am ajuns la cunoștința că Domnul nostru a venit, S-a descoperit în trup, și toate fărădelegile și păcatele noastre le-a pus la o parte - Fapte 1.11: *„Acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer”*.

În Ioan 14.1-2 este scris: *„Eu mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi”*. Aceasta nimeni nu o va putea schimba. Nu va mai dura mult timp, și într-o zi glorioasă de dimineață, Domnul nostru personal va veni din cer, cu strigătul arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu și morții în Hristos vor învia mai întâi.

Necredincioșii iarăși au găsit ceva. Ei dau din cap, se uită la

pământ și se gândesc la cimitir și la miile de ani care au trecut. Atunci mai dau o dată din cap și se gândesc la ei personal: „Cum poți să fii așa de naiv să crezi așa ceva?“, și iar se uită la pământ. Dar noi nu ne uităm la pământul din care am fost luați în trup, ci privim la cer de unde a venit Mântuitorul nostru, fiindcă acolo este cetățenia noastră, de acolo aparținem, și de acolo El va veni din nou. El va transforma acest trup muritor și ne va lua sus în cer. Cântărețul cântă: „Privesc spre cer, unde toți Te laudă într-un cor măreț. Atunci este exprimată în mine dorința: Doamne, pune-mă pe un nivel mai înalt“.

Mai departe este scris: „Dumnezeu a spus: *„Eu sunt Domnul, care vindecă toate bolile tale. Eu sunt Dumnezeu și Eu nu mă schimb.”* Amin! Dumnezeu este Cuvântul, și dacă Dumnezeu nu se schimbă, atunci cum se poate schimba Cuvântul Său? *„Eu sunt Dumnezeu și nu Mă schimb.”* Așa spune Scriptura, Dumnezeu însuși a spus-o. Și dacă El nu se poate schimba, El este Cuvântul. La început a fost Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul - Cuvântul neschimbător. Și Cuvântul a devenit trup și a locuit printre noi“. Ce minunat să știi așa ceva!

Și totuși eu sunt de părere că Dumnezeu a mișcat ceva, într-un mod deosebit prin aceste predici, în mine, în tine și în toți credincioșii care sunt aleși pentru răpire; nu numai ca să mergem acasă și să spunem: „Aceasta a fost ceva puternic” - da, cu aceasta suntem toți de acord, este un Cuvânt puternic. Cuvântul lui Dumnezeu este puternic, dar el **trebuie** să și producă efectul pentru care a fost trimis, în tine și în mine.

Acum mergem mai departe, și facem referire la Iov. „Iov, alt credincios. Câteodată - dar nu câteodată, ci întotdeauna, credincioșii trebuie să treacă prin încercări. Căci fiecare fiu, care vine la Dumnezeu, trebuie să fie disciplinat, examinat și educat ca un copil“.

Apoi mai vin câteva lucruri: „Iov a trecut prin mari încercări și examene. Copiii i-au fost luați, totul i-a fost luat. Membrii bisericilor au venit și l-au învinuit că a păcătuit în ascuns și încercau să spună tot felul de lucruri împotriva lui, dar el nu a ascultat nimic din toate acestea. El știa că a urmat întocmai cererile lui Dumnezeu. El știa că nu era nevoie ca Satana să-l ispitească. El a știut că [la lucru] era Diavolul. Atâta timp cât s-a lăsat convins de Satana că boala este de la Dumnezeu, era învins. Dar deodată i-a fost descoperit lui Iov că nu Dumnezeu era [cel care-l lovea]. Aceste încercări i-au

fost date pentru a face ceva din el. Nu era Dumnezeu Cel care îl lovea, ci Satana”.

La aceasta trebuie să ne gândim tot timpul, însă câteodată nu este așa de simplu. Cât de repede spui într-o încercare: „O, Dumnezeule, de ce se întâmplă toate aceste lucruri și de ce vin toate asupra capului meu? De ce mă bați, Doamne?”, și așa mai departe. Și eu mi-am amintit cuvântul în care Pavel l-a rugat pe Domnul de trei ori și l-a spus să-i poruncească Satanei să înceteze să-l mai pălmuiască. Și el a spus: *“...mi-a fost pus un țepuș în carne, un sol al Satanei, ca să mă pălmuiască”* . . . „De trei ori am rugat pe Domnul să mi-l ia. Și El mi-a zis: *“Harul Meu îți este de ajuns...”*, și Satana îl bate mai departe cu pumnii. Eu vă spun: când Satana dă lovitura, atunci o dă cu pumnul și el are câteodată putere. Sigur, numai acela care este lovit simte loviturile puternice.

Aici ne este dată o lecție. Atâta timp cât Iov s-a gândit că Dumnezeu îl lovește, că Dumnezeu este împotriva lui, că Dumnezeu merge cu el la judecată, că Dumnezeu vrea să îl termine, că Dumnezeu face toate aceste lucruri, nu știa nimic despre Dumnezeu. A avut de luptat cu oamenii care au venit la el și s-a amestecat în acele discuții și multe lucruri au venit peste buzele lui. Dar când lui i-a fost clar că Satana îl bate, atunci lucrurile s-au inversat.

Trebuie să pricepem că Domnul nu zidește Adunarea Lui pe de o parte și pe altă parte vrea s-o distrugă, fiindcă asta ar însemna că El nu știe ce vrea să facă. Nu, și încă o dată nu! Domnul zidește, Domnul mângâie, El te ajută, El te binecuvântează în mijlocul necazului și în mijlocul încercării. Și când am înțeles-o cu toții, atunci în mijlocul necazului nostru, noi strigăm: „Eu știu că Mântuitorul meu trăiește și că El Se va arăta; chiar dacă trupul meu este bătut și zdrobit, totuși eu Îl voi vedea pe Dumnezeu; Îl voi vedea spre mântuirea mea”. Este o Evanghelie minunată deja în Vechiul Testament.

Citesc mai departe: „Exact așa este și astăzi. El va încerca să vă spună că Dumnezeuul vostru a lăsat aceste încercări peste voi, pentru a vă pedepsi. Nu este așa, nu! Satana este acela care face aceste lucruri, iar Dumnezeu permite să fiți încercați ca să vă facă să vedeți dacă mai sunteți legați de grijile pământești ale acestei lumi sau dacă comoara voastră este în ceruri. Căci unde este comoara voastră, acolo sunteți și voi. Inima voastră

este acolo unde este comoara voastră”.

Să spunem așa cum este de fapt. Unul din bărbații lui Dumnezeu a spus-o: „Gol am venit în această lume, gol plec din lumea aceasta. Domnul a dat, Domnul a luat, Numele Domnului să fie lăudat”. Dacă comoara noastră este în cer și noi cu adevărat suntem eliberați de toate lucrurile pământești prin harul Dumnezeului nostru, atunci să se ducă de unde a venit, oricum va arde în foc. Dumnezeu să ne dăruiască har, ca să ne ridicăm deasupra tuturor lucrurilor pământești prin harul lui Dumnezeu și să ne uităm spre cer, de unde Se va întoarce El, ca să ne ia în slavă.

Chiar dacă toate lucrurile de aici de pe pământ ne-ar fi luate, atunci vreau să vă amintesc un lucru. Voi cunoașteți viața fratelui Branham, când el a avut această trăire puternică în spatele cortinei timpului și a văzut paradisul și locuințele sufletelor sfinților. Atunci el s-a pus în scaunul său și i-a venit gândul: „Pe pământ a fost singurul fotoliu pe care l-am putut cumpăra, dar el mi-a fost luat”. A costat 120 de dolari. El a reușit să plătească la început doar doi, trei dolari, și apoi în fiecare lună a plătit doar câte un dolar, însă atunci când nu a mai putut să plătească, și fotoliul i-a fost luat din casă. Când s-a întors seara acasă, el a fost foarte trist. Dar acolo în spatele cortinei timpului, soția lui i-a spus: „Fii fără grijă! Acest fotoliu nu-ți va mai fi luat. El este plătit, acum!”

Ce minunat este să știm că noi avem o casă gata zidită, nu una făcută de mâini omenești. Cine s-a putut gândi la Avraam, cum el a trăit doar în corturi... El a căutat orașul pe care i l-a arătat Dumnezeu, al cărui ziditor a fost însuși Dumnezeu. Și așa, a mers el cu cortul dintr-un loc într-altul; el nu a avut un domiciliu pe pământ. De ce? Pentru că ceva l-a atras în sus. Noi astăzi trebuie să locuim în case. Lucrul acesta este firesc, dar permiteți să-l privim ca un lucru trecător, care în curând va fi praf și pulbere. Iov a fost cercetat și el a spus: „Mântuitorul meu trăiește”.

Acum citim cu referire la Iosif: „Un alt credincios a fost Iosif. El nu putea face nimic pentru că era așa cum era. El a fost un proroc; Dumnezeu l-a făcut proroc. El nu vroia să fie deosebit de frații lui, dar era altfel. Dumnezeu l-a făcut ceea ce era. Nimeni nu putea să-i ia locul.

Nimeni nu poate lua locul tău. Tu spui: „Eu sunt numai o casnică.”

Dar, totuși, nimeni nu-ți poate lua locul. Dumnezeu v-a pus astfel în trupul lui Hristos, într-o ordine desăvârșită, încât nimeni nu vă poate lua locul.

Cât de mult aș vrea eu sau oricare altul dintre voi predicatorii, să luăm locul lui Billy Graham, dar totuși nu putem. Dar gândiți-vă la aceasta, nici Billy Graham nu poate lua locul nostru. Noi toți avem un loc. Unii dintre noi sunt evangheliști, alții sunt proroci, alții învățători, sau păstori - indiferent ce suntem. Altele sunt casnice, alții sunt mecanici, fermieri, indiferent ce sunteți, Dumnezeu v-a pus pe locul vostru”. Și cu aceasta trebuie să fim mulțumitori duhovnicește și pământește, cum a făcut-o Dumnezeu cu mine și cu tine, spiritual și pământește să putem spune: „O, Doamne, care ai știut toate lucrurile, care ai planificat totul și din veșnicie le-ai ales, ia inima mea și viața mea așa cum este și fă ceva spre cinstea Ta”.

Aici vorbește de Natanael, de femeia de la fântână și spune: „Și tu ai ceva de făcut. Dumnezeu are ceva de făcut pentru tine. Voi ați avut poate dureri de inimă sau câteodată greutăți, poate ați trăit dezamăgiri, dar ne rugăm noi să fim feriți de toate acestea? Nu, Doamne, trece-mă prin ele, indiferent ce sunt acestea. Indiferent ce este, nu permite să mă feresc de ele. Dacă-mi sunt destinate mie, dă-mi har, ca să trec prin ele. Asta este”.

Dar, noi ne-am ruga exact invers. Și eu sunt foarte sincer cu voi; în urmă cu puțin timp eu am spus Domnului : „Doamne, dacă Tu îmi faci mie calea, atunci și eu îți fac Ție calea“. Voi știți cum vorbești câteodată cu Domnul în rugăciune. Spui câteodată lucruri care te mișcă în acel moment și eu am spus: „Doamne, dacă Tu îmi faci mie calea, atunci eu Ți-o fac Ție”. Nu am spus: „Doamne, atunci Îți stau Ție la dispoziție”. Dar am spus: „Așa nu merge”.

Câteodată dorești să scapi cumva de greutăți, să le ocolești și ai fi de acord ca Domnul să-ți croiască un drum după cum dorești tu și eu. Atunci, aceasta ar fi calea mea și a ta, nu ar mai fi calea lui Dumnezeu destinată ție și mie. De aceea, noi nu trebuie să ne rugăm ca să fim scutiți de greutăți, ci ca Dumnezeu să ne dăruiască har să fim biruitori în încercări, nu ca să le ocolim, căci ele sunt pregătite pentru noi. Nu suntem aleși doar ca să vedem slava lui Dumnezeu, ci suntem aleși ca să trecem prin toate încercările. Dacă suntem pregătiți pentru ele și ajungem în situația respectivă, atunci totul s-a meritat sau nu. Despre aceasta este vorba de fapt, nu este vorba ca tu și eu să primim încercarea noastră, ci să fim pregătiți.

Mai departe este scris: „Ce face necredinciosul?” Deci, trecem la categoria a doua; însă revine cu gândul la primul. „Ce face necredinciosul? Noi am văzut ce face credinciosul: el primește Cuvântul - din orice rasă, din fiecare generație, începând de la Noe până azi. Noi am putea avea o trezire timp de șase luni și să-i observăm pe cei care au crezut. Credinciosul nu pune nimic sub semnul întrebării. Credinciosul crede, indiferent cum sună, sau indiferent ce spune altcineva sau chiar dacă pare imposibil. Credinciosul o crede. Ce crede el? Cuvântul, nu o credință înlocuitoare, ci Cuvântul; nu al unei denominațiuni, ci Cuvântul; nu ceea ce spune cineva, ci ceea ce spune Cuvântul. Acum rețineți, acesta este credinciosul. Credinciosul nu pune nimic sub semnul întrebării. Credinciosul nu zice: „Cum se poate asta? Dacă aș putea s-o explic...” Așa vorbește necredinciosul. Pe credincios nu-l interesează ce este, ci dacă este Cuvântul, atunci este Cuvântul. Acesta este adevărul. Așa este credinciosul.”

Deci, este făcut foarte pe scurt un rezumat cu privire la cel credincios, care crede Cuvântul lui Dumnezeu. Toți spun că ei cred Cuvântul lui Dumnezeu, de la Roma până peste biserica greco-ortodoxă, toți protestanții și bisericile libere, toți „cred” Cuvântul lui Dumnezeu. Dar aici este spus mai mult, aici este amintit Cuvântul lui Dumnezeu descoperit prin Duhul Sfânt, Cuvântul lui Dumnezeu care a devenit viață și duh în mine și în tine, Cuvântul lui Dumnezeu care ne-a atins pe tine și pe mine, Cuvântul lui Dumnezeu care ne-a descoperit ție și mie voia lui Dumnezeu.

Mai departe este spus: „Asta este. Duhul face viu Cuvântul. Este vorba despre Duhul, nu despre un crez. Duhul, Duhul Sfânt, vă face Cuvântul viu și devine viu. Asta este. Voi îl vedeți. Prin credință vedeți. Voi știți că este așa, căci Cuvântul a spus așa și Duhul vă face Cuvântul viu. Asta este”. Aici se sfârșește lucrarea cu credincioșii. Duhul lui Dumnezeu face viu în noi Cuvântul pe care îl auzim, îl credem și îl acceptăm prin credință. Noi nu explicăm, nu putem explica, nu căutăm argumente, nu căutăm într-un loc sau altul, ci noi credem așa cum ne-a fost prezentat.

„Voi spuneți: „Cum [îi recunoaștem pe necredincioși?” Când veți spune ceva cu care ei nu sunt de acord, vor pleca de la voi. „Asta nu o voi face...” Oh, aceste lucruri sunt așa de des auzite astăzi, în lume. Numai să începi să zici ceva, atunci ei se adună...

Eu observ, ei vin în mulțimi mari la adunări și voi vă ridicați și spuneți ceva. Ei stau, sunt atenți și așteaptă, dar când voi spuneți: „Isus Hristos S-a dovedit a fi Mesia, căci El era un Proroc”, atunci paharul devine plin și ei pleacă. Ce sunt ei? Necredincioși.

Voi spuneți: „Asta te-ai gândit tu.” Nu, nu! Eu spun exact ceea ce spune Biblia aici. Ei erau necredincioși și deși erau ucenici au plecat, pentru că a fost spus ceva împotriva a ceea ce gândeau ei.”

Pentru tine și pentru mine este un lucru de neînțeles. Aici este vorba de necredincioși; ei L-au urmat pe Domnul ca ucenici ai Lui, dar în momentul în care El a spus ceva care a fost împotriva gândirii lor, ei au plecat de acolo. De aceea, citesc versetul de la început: „Voi nu vreți să vă duceți?” Și răspunsul a fost: „Doamne, încotro să mergem? Numai Tu ai Cuvintele vieții veșnice”.

Încotro să meargă un om căruia vorbirea lui Dumnezeu nu-i convine? Să vorbească Dumnezeu în felul cum gândesc oamenii sau să rămână Dumnezeu în felul cum vorbește El personal? Ei au fost necredincioși și au plecat, cu toate că au fost ucenici, deoarece vorbirea Domnului era împotriva felului lor de a gândi.

Dumnezeu cercetează inimile. Noi ne vedem unii pe alții, dar nimeni nu se poate uita în inimă. Nici eu nu mă pot uita în inima mea, nici tu în a ta, nici eu în capul meu, nici tu în capul tău. Numai Dumnezeu cercetează inimile, dar un lucru este adânc ancorat în inima mea: eu voi crede din inimă fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu! “Dacă pot înțelege, dacă pot ordona?” Eu voi crede fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu!

Acum este întrebarea numărul doi. Încotro să mergem noi dacă nu suntem pregătiți să ascultăm ceea ce Dumnezeu are de spus Adunării prin Cuvântul Său descoperit și prin Duhul Său, prin ultima Lui vorbire? Pe cine să ascultăm? A cui vorbire o avem noi în gând?

Să înțelegem în această seară că Dumnezeu a spus unele lucruri cu un sens deosebit și voi știți foarte clar că au fost descoperite lucruri, pe care dacă le privim din perspectiva noastră - s-o facem odată, cu toate că nu avem voie - dacă o vedem din punctul nostru de vedere: “Pe cine fericește, dacă știe sau nu știe ceea ce s-a petrecut în grădina Eden? Cine știe exact în ce a constatat păcatul de la început? Câte milioane înainte noastră au devenit fericiți, fără ca ei să știe ceea ce s-a întâmplat acolo, fără

să fi auzit ceea ce auzim noi?” Atunci poate noi am putea întreba: “Dacă Dumnezeu le-a făcut bine lor și i-a luat în slava Lui, de ce trebuie să fie asta acum așa?”

Iubiților, noi trăim într-o altă epocă a istoriei mântuirii, noi trăim la sfârșitul tuturor lucrurilor. Pecițile și tainele lui Dumnezeu nu au fost descoperite acum o sută sau două sute de ani, ci au fost descoperite în zilele noastre.

Nici chiar cel mai mare proroc nu a știut ceea ce Dumnezeu a ținut ascuns și ce trebuia să fie descoperit în ultimele zile. Și voi veți vedea că într-o bună zi se va arăta sensul și ținta tuturor acestor descoperiri. Dumnezeu a cercetat poporul Său. Chiar dacă oamenii știu și au în locuințele lor tabloul cu stâlpul de foc și au auzit că Dumnezeul Atotputernic a vorbit, totuși ei spun: „Asta nu este în conformitate cu ceea ce a spus Pavel”.

O, Dumnezeule, dăruiește-mi har ca să țin departe de mine gândul de a judeca. Eu simt o durere adâncă, nu o judecată. Eu simt o durere adâncă, pentru că știu sigur că se ridică ceva care este împotriva voii dumnezeiești. Eu vă spun când se întâmplă acest lucru: atunci când te lovește pe tine și pe mine personal. Poți să spui tare „Amin!”, când este vorba de ceilalți, așa cum spun oamenii: „când o capătă din ceafă până în gleznă”, atunci se simt bine și spun: „O, laudă lui Dumnezeu! Acesta a fost un lucru minunat”. Și dintr-o dată Dumnezeu vorbește cu tine și vorbește cu mine, pentru ca pe tine și pe mine să ne cerceteze dacă suntem pregătiți să strângem Cuvântul Său care vine către noi. Atunci noi luăm decizia noastră dacă credem sau nu credem; și El vede reacția ta și a mea. Înainte de această cercetare nu este nicio decizie. În acel moment, când tu și eu personal suntem atinși, atunci noi luăm decizia. Dacă este vorba de alții, atunci ei trebuie să ia decizia lor, dar dacă Dumnezeu vorbește cu tine și cu mine, atunci tu și eu trebuie să luăm decizia.

Iubiților, eu v-o spun în credință și v-o spun pentru că este adevărat: Dumnezeu va avea o Adunare care va fi o Adunare a Cuvântului, și nicio descoperire, niciuna pe care a dat-o Dumnezeu nu va fi pusă sub semnul întrebării. Nimeni nu va spune cu buzele lui o singură propoziție, ci toți își vor deschide inimile lor și vor spune: „Doamne, vorbește, căci noi am venit în acest loc ca să ascultăm

Cuvântul Tău”. Timpul când au fost spuse acele lucruri, pe care noi vrem să le ascultăm, a trecut. Noi trebuie să înțelegem că Dumnezeu vrea să ne ajute. El nu are de gând nimic altceva.

Cu toate că ei au fost ucenici, totuși vorbirea Domnului era împotriva gândurilor pe care le aveau în mintea lor. Ce ai tu și eu de spus? Ce gândesc eu? Să ne dăm pe noi uitării și să înțelegem că ne aflăm pe un teritoriu sfânt.

Eu v-o mai spun încă o dată: toți aceia care știu ce a făcut Dumnezeu, cum El S-a coborât în stâlpul de foc și de nor, cum El a vorbit și S-a descoperit în mod așa de minunat. Dar, dacă apoi se ridică și, așa fie spus, se pune peste slujba unui proroc, care a fost folosit într-un mod unic în toată istoria omenirii, pentru un astfel de om trebuie să ne rugăm atâta timp cât mai este timpul harului, dar el singur va trebui să ia decizia. Dumnezeu va fi judecător peste toate lucrurile.

„Fiți atenți! Cei 70 au plecat pentru că nu erau de acord cu ceea ce credea El.” Ei erau convinși că ceea ce cred ei este corect și ceea ce spune Domnul este pe dos. În ce credeau ei? În Domnul sau în ei personal? Mulți credincioși sunt convinși de ei înșiși și nu de vorbirea lui Dumnezeu, și aceasta e marea problemă. Mulți se încred în ei personal. Eu vă spun un lucru: Pe cât de repede o lăsăm la o parte, pe atât de repede Îl câștigăm pe Dumnezeu și putem fi ajutați.

Aici este scris mai departe: „Noi nu trebuie să ne facem închipuiri personale, ci este important numai ceea ce spune El. Voi trebuie să părăsiți gândirea voastră proprie. Spuneți simplu ceea ce a spus El. Aceasta este o mărturie adevărată. O mărturie înseamnă a spune exact lucrul care s-a întâmplat”. Noi trebuie să negăm gândirea noastră proprie, și nu trebuie să ne facem închipuiri personale. Înțelegem despre ce este vorba? Spuneți simplu doar ceea ce a spus El. Aceasta este o mărturie adevărată. O mărturie înseamnă a spune exact lucrul care s-a întâmplat. Și aceasta o vom repeta deseori. Este ultima vorbire a lui Dumnezeu în care întregul Cuvânt este cuprins și descoperit.

Este bine pentru oamenii care sunt sub Cuvântul Celui Atotputernic, sub călăuzirea Duhului, și spun Cuvântului „Da” și îl primesc în inimă. La ce le-a ajutat celor 70 că au văzut marile minuni și toate acele fapte care au avut loc, dacă în momentul decisiv au plecat ca și cum Domnul nu ar fi însemnat totul pentru ei? Slujba lor a fost

mai importantă pentru ei, cunoștința lor a fost mai importantă decât să rămână la Domnul. Lăsați-ne să rămânem la Domnul, în Cuvântul Său și la Cuvântul Său.

Mai departe citim: „Fiți atenți, cei 70 au plecat. Ce au făcut ei? Ei au plecat fiindcă nu erau de acord. Înțelepciunea lor, biserica lor, apartenența lor pe care-o aveau - era prea mult”. Numai pentru oamenii care se cred înțelepți, care cred că știu totul mai bine, pentru aceștia Cuvântul lui Dumnezeu și vorbirea lui Dumnezeu este prea de tot. Ei nu o pot suporta. Ei au plecat numai pentru că nu erau de acord.

„Era prea mult pentru ei, să gândească despre acest bărbat, care stătea acolo, și despre care toți oamenii credeau că este născut în afara căsniciei, să aibă dreptul să se numească Dumnezeu, deși era numai un om.” Poate că și noi ne gândim în această seară - Dumnezeu știe și gândurile noastre, pentru că înaintea Lui toate sunt deschise - dar un lucru este sigur: El a vorbit și ceea ce El a vorbit rămâne întotdeauna în picioare.

Lăsați-mă să citesc ultima parte în legătură cu această temă: „Eu nu pun preț pe ceea ce credeți voi că nu trebuie să faceți. Dumnezeu a spus că trebuie făcut. „Aceste semne îi vor urma.“ Cât de departe? În toată lumea. Cui? - Întregii creaturi. Nu că trebuie să fie, ci că va fi. Noi ne bucurăm de mesajul acestui ceas, de prezența lui Dumnezeu acum în ultimele zile ale serii, când strălucește lumina și lucrurile se descoperă, Cuvântul este confirmat și dovedit ca adevărat. Ambele Lui părți: a fost prorocit și s-a împlinit. V-a fost dovedit prin știință și alte metode, că Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci. Dacă un om se leapădă de aceasta, atunci este un necredincios fără nicio nădejde. El este paralizat prin puterea lui Satana și de aceea nu mai este nicio nădejde pentru el. El nu mai are nicio nădejde!”

Acesta este un cuvânt foarte serios și voi știți că fratele Branham nu a făcut legătura cu persoana lui, ci l-a prezentat pe Isus Hristos și a chemat la Isus Hristos, care este Același ieri, azi și în veci, care tot timpul S-a dovedit, care a descoperit lucrurile, S-a făcut de cunoscut în toți anii, în decursul unei lungi perioade de timp.

Apoi este exprimat: „Dacă un om se leapădă de aceasta, atunci este un necredincios fără nicio nădejde. El este paralizat prin puterea lui Satana, și de aceea nu este nicio nădejde pentru el. El nu are nicio speranță. El este în afara oricărei nădejdi”.

Să nu credem că avem de-a face cu Pavel, cu Petru sau cu

fratele Branham, ci noi avem de-a face cu Dumnezeu Atotputernic, care de fiecare dată a folosit o gură și a uns bărbații care au vorbit în Numele Lui. Cuvântul lui Dumnezeu a trecut prin gura lor. „Dar ce a spus fratele Branham...?” Să uităm astfel de exprimări și să spunem: „Doamne, Tu ai vorbit! Dăruiește-mi har să ascult corect, ca ucenicii Tăi. Deschide-mi urechea și înțelegerea. Lasă-mă să strâng Cuvântul Tău”.

La ce ajută un drum parcurs cu Domnul, dacă la sfârșit vine o decizie, și cu această decizie noi o luăm pe lângă? Atunci, la ce ne-au ajutat toate lucrurile? Atunci, de ce am ieșit noi afară, dacă nu ajungem la țintă? Dumnezeu va chema afară o Adunarea Mireasă prin har, prin Cuvântul descoperit pentru acest timp, o va pregăti și Mirele inimii noastre o va lua alături de El în acea zi când se va întoarce.

Cum am auzit în cuvântul de introducere sau la rugăciune, că dacă noi ne-am cerceta personal dacă suntem credincioși sau necredincioși, aici foarte repede este încadrat fără intrare, fără ieșire. Câteodată lucrurile sunt greoaie și ai impresia că nu conduce direct la țintă. Aici este spus totul în puține cuvinte. Ei L-au urmat mult timp, dar apoi a venit ceva cu care ei nu au mai fost de acord și umblarea cu El s-a terminat. Ei au plecat pe căile lor proprii. Calea lui Dumnezeu nu este calea mea personală și nici calea ta personală. „*Căci cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre*”(Is. 55:9). Fie ca Domnul să ne dăruiască har ca la ascultarea Cuvântului să nu ne gândim la nimeni, ci eu să mă gândesc la mine și tu la tine și să spunem: „Doamne, de ce parte mă găsesc eu? Sunt eu credincios care crede din adâncul inimii? Am primit eu fiecare Cuvânt? Doamne, m-ai condus Tu până aici, pas cu pas? Dacă nu este așa, te rog, fă-o cu mine, ajută-mă și modelează-mi inima după voia Ta”. Și Dumnezeu o va face cu siguranță! Amin.